

OOG OM OOG

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur*

*Kom je spelen?
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)
De grootste fout (met Lisa Hall)*

M.J. Arlidge

OOG OM OOG

Zou jij geen wraak willen voor
een onvergeeflijke daad?

Vertaald door Mireille Vroege

Eerste druk 2023
Negende druk 2026

ISBN 978-90-492-0921-6
ISBN 978-94-023-2181-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6645-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Eye for an Eye*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2023 M.J. Arlidge
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voorwoord

Er zijn op dit moment slechts negen criminelen in het Verenigd Koninkrijk aan wie de rechtbank de garantie op permanente, levenslange anonimiteit heeft gegeven, en die na hun vrijlating een nieuwe naam en een nieuw leven hebben gekregen. De misdaden die deze mensen hebben gepleegd waren zo berucht en hadden zo veel aandacht gekregen dat men de dreiging reëel achtte dat zij zouden worden aangevallen door mensen die het recht in eigen hand wilden nemen. Daarom heeft het hof de ongebruikelijke maatregel genomen om hun levenslange anonimiteit te schenken, hen te beschermen en een tweede kans in het leven te geven, onder supervisie van de reclassering.

Veel mensen hebben dit besluit toegejuicht en erop gewezen dat deze misdadigers zelf nog maar kinderen waren toen ze hun misdrijf begingen. Andere mensen vonden het daarentegen onterecht, en zij voelden zich niet prettig bij het idee dat deze criminelen zich nu vrij in de samenleving rondbewogen, onzichtbaar en uit het zicht. Als iemand die voor kindermisbruik veroordeeld is bij je in de buurt komt wonen, heb je op grond van Sarah's Law het recht daarvan op de hoogte gebracht te worden. Maar dat geldt niet voor deze negen mensen. En dat vinden sommigen vreemd, gezien de ernst van hun misdrijf en het feit dat minstens één van hen na zijn vrijlating nog meer ernstige seksgerelateerde misdrijven heeft gepleegd.

In de loop der jaren zijn er diverse pogingen gedaan om deze mensen bekend te maken, en met name de Engelse roddelpers doet zijn uiterste best hen op het spoor te komen. Al die pogingen zijn op niets uitgelopen, de negen misdadigers blijven tot op de dag van vandaag verstopt en beschermd. In *Oog om oog*, een fictieve kijk op dit onderwerp, onderzoek ik wat er zou gebeuren als iemand er wél in zou slagen om de nieuwe identiteit en verblijfplaats van deze beruchte misdadigers bekend te maken – niet aan de pers, nieuwszenders of op het internet, maar rechtstreeks aan de familie van de slachtoffers zelf. Zou het uitlopen op *natural justice*, zouden deze misdadigers eindelijk ten volle beseffen wat ze met hun verschrikkelijke misdaad hebben aangericht? Of zou het een uitnodiging worden tot eigenrichting, bloeddorst en heerschappij van het gepeupel?

Hoe zou u zich voelen als u eindelijk oog in oog kwam te staan met de moordenaar van uw kind?

Matthew Arlidge,
juli 2023

*Voor mijn moeder,
die me heeft gemaakt tot wie ik ben*

DAG 1

Nog voor hij hen zag, voelde hij al dat ze er waren. Verraadden ze zich door een flakkerende schaduw, het geluid van iemand die oppervlakkig ademhaalde, of door een onhandige voetstap? Of kwam het door zijn precies afgestelde zintuigen dat hij hun aanwezigheid bemerkte, door die overlevingsinstincten die hem al zo lang in leven hadden gehouden? Eén ding was hoe dan ook duidelijk: ze hadden hem gevonden.

Mark Willis onderdrukte zijn angst en liep door. Zweet parelde op zijn voorhoofd, zijn hart klopte in zijn keel, maar hij liep rustig door en keek vluchtig de in schaduw gehulde gebouwen en stegen langs. De wijk Rumworth was een ellendig oord, bewoond door drop-outs, junks en uitzichtloos arme mensen, maar Mark vond het hier fijn, vooral 's nachts, als hij kon gaan en staan waar hij wilde. Hij genoot van deze vluchtige momenten van vrijheid, wanneer alle ellende, pijn en geweld van het verleden leken weg te smelten, wanneer hij zich onzichtbaar en veilig voelde. Hij had een leuke avond gehad en kuierde onbespied naar zijn piepkleine flatje. Vijf pints goedkoop bier maakten gevoelens van zorgeloosheid bij hem los, van euforie zelfs. Maar in één tel was alles veranderd. Nu voelde hij zich broodnuchter, zijn hoofd was helder, zijn lichaam klaar om te vluchten, zich ervan bewust dat hij in levensgevaar verkeerde.

Hoe hadden ze hem gevonden? Waarmee had hij zich verraden? Hij kon het zich niet voorstellen. Hij was heel voorzichtig, heel behoedzaam geweest – hij had zich zijn nieuwe identiteit eigen gemaakt, hij had in deze nieuwe woonplaats een leven opgebouwd – maar op de een of andere manier wisten ze het. De komende paar minuten zouden bepalend zijn voor de vraag of hij aan vergelding zou weten te ontkomen of dat hij een wrede dood zou sterven. Zijn enige hoop was gevestigd op het verrassingsmoment, op een plotselinge, onverwachte sprong naar de vrijheid. Maar welke kant moest hij opgaan? Welk pad moest hij nemen? Als hij de juiste keuze maakte, kon hij hier ongedeerd vandaan komen, maar als hij de foute keuze maakte...

Daar. Zie je wel, hij verbeeldde het zich niet. Deze keer wist hij zeker dat hij een voetstap in de schaduwen van Lancaster House hoorde, de meest verwaarloosde van de vijf torenflats die deze onooglijke uithoek van Bolton ontsierden. Hij wierp snel een blik in de richting van het wegtrottende wooncomplex en verwachtte in de schaduw een log silhouet te zullen zien, maar tot zijn verrassing liet zijn aanvaller nu alle behoedzaamheid varen en trad hij naar voren in de zwakke gloed van de lantaarnpalen.

Mark hield zijn adem in, wankelde even en was niet in staat te verwerken wat hij voor zich zag. De man was lang en krachtig, had laarzen met stalen neuzen aan en droeg een smerige spijkerbroek en een zwart bomberjack. Hij had handschoenen aan en hield een koevoet in zijn hand. De misselijkmakende kromming van de haak werd verlicht door de doffe natriumgloed van de lantaarns. Dit was al genoeg om Marks bloed te doen stollen, maar toen hij het gezicht van de man zag, kwam er een gesmoorde schreeuw uit zijn keel omhoog. Twee zwarte kraalogen keken hem door een latex varkensmasker aan, waardoor zijn belager onmenselijk, beestachtig en wreed werd.

De man kwam op hem af en begon sneller te lopen. Mark

raakte in paniek, draaide zich vliegensvlug om in de richting van York House en de ondergrondse verbindingsgang waardoor hij zich wellicht in veiligheid kon brengen... maar hij had amper een stap gezet of hij bleef als aan de grond genageld staan. Voor hem trad nog een gemaskerde figuur naar voren, die zijn vluchtroute afsneed. Ook deze man was gewapend en uit op geweld. Uit zijn snuit klonk triomfantelijk gesis.

‘Shit...’

Het woord schoot op hoge toon en gesmoord Marks mond uit. Hij draaide zich om en liep terug, in de hoop dezelfde weg terug te kunnen gaan naar de Butcher’s Arms, maar nu trokken zijn aanvallers hun laatste kaart: twintig meter voor hem kwam een derde man tevoorschijn, die nonchalant een koevoet in zijn hand liet ronddraaien.

Stilte. Mark bleef stokstijf in de donkere doorgang staan, en zijn belagers namen rondom hem hun positie in. Hij was recht in hun val gelopen en zou nu de consequenties onder ogen moeten zien. Geweld was ophanden, hun bloeddorst was tastbaar, hun gevoel van triomf zonneklaar. Zelfs op dit moment, terwijl Mark stond te trillen van angst, maakte de man die het laatst op het toneel was verschenen een luid snuivend geluid, in een onbeholpen imitatie van een varken, en het akelige geluid weerkaatste van de omringende gebouwen. Alles in Mark wilde op zijn knieën vallen, om vergeving smeken, maar hij wist dat hier geen sprake van genade zou zijn. Dit was het beloofde einde.

De drie mannen zetten een stap naar voren. En toen nog een. Ze bleven naderbij komen, met hun koevoeten geheven, klaar om hun weerloze vijand neer te slaan. Mark kon hun zweet ruiken, hun raspende ademhaling horen, hun blijdschap voelen. Hij wist dat de eerste klap nu elk moment kon komen, dat die huid zou doen scheuren en bot zou doen breken, dat hij tegen de

grond zou slaan. Daarna zou hun aanval meedogenloos zijn, zou zijn lichaam onherkenbaar aan gort geslagen worden, in een langdurige, vastberaden wraakactie. De varkensman die recht voor hem stond, spande nu zelfs al zijn arm, klaar om toe te slaan, vastbesloten om de eerste cruciale klap toe te dienen...

Mark stormde naar voren en ramde de palm van zijn hand in de varkenssnuit. Zijn belager had geen tegenstand verwacht en verweerde zich niet. Mark hoorde tot zijn grote vreugde 's mans neus breken, en zijn belager brulde het uit van de pijn. Mark had nu vaart en stortte zich op de gezette man, sloeg hem achterover en doorbrak daarmee voor heel even hun kordon. Hij zag zijn kans schoon en vloog naar voren, op de opening af die plotseling was ontstaan. Ruwe handen klauwden naar hem, grepen zijn dikke jack beet, maar Mark trok zijn armen los en rende weg. Zijn belagers bleven beteuterd achter met zijn donsjack in hun handen. Mark verhoogde zijn snelheid, zijn voeten bonkten over het beton en hij maakte de afstand tussen hem en zijn belagers zo groot als hij kon. Hij lachte hysterisch. Net had hij oog in oog gestaan met de dood en nu was hij vrij, ervan overtuigd dat hij drie mannen van middelbare leeftijd te snel af kon zijn en zich uit de voeten kon maken in de schaduwen van de troosteloze wijk waar hij woonde. Hij had maar een half uur respijt nodig om een veilige plek te vinden en een telefoontje te kunnen plegen. Hij kon deze nachtmerrie overleven, het navertellen, de tweede kans die hij gekregen had goed gebruiken.

Zware voetstappen achter hem schudden Mark wakker uit deze mijmeringen. Zijn belagers hadden het niet opgegeven en dreunden over het betonnen wegdek achter hem aan. Hij keek even snel om en zag tot zijn afgrijzen dat een van de mannen zich hooguit drie meter achter hem bevond en elke pees spande om hem te pakken te krijgen. Mark raakte in paniek en zette nog een tandje bij. Zijn longen brandden, zijn benen deden pijn van ver-

moeidheid. Hij liep nog steeds groot gevaar, maar als hij het terrein af wist te komen, redde hij het misschien toch.

Even verderop zag hij de centrale doorgang die naar de hoofdstraat leidde, en daar sprintte hij naartoe, in een race naar zijn redding. Maar wederom werd zijn hoop vermorzeld. Een wit busje blokkeerde de hoofdingang naar de wijk, en de koplampen brandden fel, alsof het de bedoeling was dat zijn belagers goed konden zien waar hij was. Het portier aan de bestuurderskant ging open en er kwam nog een gemaskerde man tevoorschijn. Mark kwam slippend tot stilstand, raakte in paniek en ging net op tijd uit de weg, want een hand had de arm die achter hem aan zwaaide al te pakken. Hij rende door, zonder acht te slaan op wat er verder gebeurde, met maar één doel: zijn achtervolgers vóór blijven.

Mark naderde de rand van het terrein, een wirwar van verhoogde doorgangen, vuilnisbakken en flakkerende lantaarnpalen. De verbindingsgangen waren hier donker en verraderlijk, en Mark struikelde dan ook een paar keer, maar hij denderde door en hield zijn tempo hoog. Zijn belagers zouden op een gegeven moment toch wel moe worden? De achtervolging staken? Hij sloeg een hoek om, rende door, en zag het omgekeerde boodschappenwagentje pas op het allerlaatste moment. Instinctief maakte hij een sprong, net over het obstakel heen, en landde toen keurig op het beton. De achtervolger die het dichtst achter hem zat, had minder geluk, knalde tegen het wagentje aan en viel op de grond. Dat gaf Mark moed, en hij rende door. Er ontstond nu een gat tussen hem en zijn achtervolgers, en als hij een trap naar straatniveau kon vinden, kon hij ze daar in de schaduwen wel van zich afschudden. Dit was zijn terrein, hier had hij de afgelopen vier jaar gewoond, en als hij het er levend af wilde brengen, moest hij hier gebruik van maken.

Hij voelde zich sterk, de energie stroomde door hem heen,

zijn ogen zochten zelfverzekerd naar zijn vluchtroute, maar toen hij slippend de volgende hoek omging, werd zijn hoop de grond ingeslagen. In het donker, in zijn paniek, had hij zich vergist en was hij de verkeerde gang in gerend. Hij rende nu niet zijn vrijheid tegemoet, maar een doodlopende steeg in. De metalen reling vóór hem die de bewoners moest beschermen tegen de ringweg vermorzelde zijn laatste kans om te ontsnappen. Mark kwam schuivend tot stilstand en keek om zich heen of hij niet op een andere manier kon ontkomen, maar hij werd aan de zijkant omsloten door de betonnen muren, die tot borsthoogte reikten, en vóór hem door de onheilspellende zwarte reling. Achter hem hoorde hij vier paar voetstappen vertragen en overgaan in looppas – zijn belagers kwamen naderbij om hem af te maken. Mark legde zijn voorhoofd tegen de koele metalen reling en begon te huilen. De tranen stroomden over zijn wangen en zijn lichaam beefde van angst. Niemand verdiende het om zo te moeten sterven.

‘Kom op, jongens, laten we hem zijn kerstcadeau maar geven...’

Ze stortten zich met geheven wapens op hem. Ze zouden er de tijd voor nemen, zich tegoed doen aan zijn pijn, er echt van genieten. Mark draaide zich om om zijn belagers aan te kunnen kijken, en opeens fonkelde er iets uitdagends in zijn ogen. Ging hij zich nu echt door die hersenloze sukkels in koelen bloede laten afslachten? Ging hij ze echt laten winnen? Van ergens diep binnen in hem steeg er een laatste restje kracht, een laatste beetje moed in de jonge man op. Zijn achtervolgers waren maar een paar meter van hem verwijderd, klaar om toe te slaan, maar hij was vastbesloten hun die voldoening niet te gunnen. Hij draaide zich vliegensvlug om, pakte de reling beet en begon te klimmen. Zijn achtervolgers slaakten een schreeuw, sprongen toe, trokken aan zijn spijkerbroek, maar Mark wist zich los te rukken. Heel

even stond hij boven op de reling te wankelen en zag hij de felle koplampen die op de drukke weg onder hem langs scheurden. Toen stortte hij zich naar voren.

Een paar tellen later kwam zijn lichaam met een misselijkmakend krakend geluid neer en sloeg zijn hoofd hard tegen het onverbiddelijke beton.

2

Olivia Campbell sloeg het autoportier dicht en liep snel weg. Het verkeer was die ochtend een ramp geweest in Londen, elke ader van de hoofdstad was verstopt met mensen die kerstinkopen kwamen doen en het had haar een uur gekost om van Holloway kruipend naar Tottenham te komen. Ze zette haar Corsa op een dubbele gele streep en rende de straat in, zich er pijnlijk van bewust hoe laat ze was. Ze had er nu spijt van dat ze er vóór haar belangrijkste afspraak nog twee cliëntenbezoeken tussen had gewurmd. Beide voorwaardelijk veroordeelden waren strijd-lustig, onwillig en tijdrovend geweest, en dat betekende dat ze meer dan anderhalf uur te laat was voor haar eerste echte sessie met Jack. Olivia wist dat dit niet goed zou vallen – de gespannen jongen van negentien was in alle staten geweest toen hij gisteravond op zijn nieuwe adres in Tottenham Hale aankwam en vloog onderhand waarschijnlijk tegen de muren op, ervan overtuigd dat het feit dat ze verlaat was een voorteken was van gevaar of een ramp. Dat was natuurlijk allemaal nergens op gebaseerde paranoia – ze had dit al vaker gezien bij mensen die voorwaardelijk waren vrijgekomen en die veel in de publiciteit waren geweest – maar het zou het er vanochtend voor haar niet gemakkelijker op maken, en dat was jammer, want ze voelde zich toch al beroerd.

Olivia liep snel naar het onopvallende rijtjeshuis, met op de voordeur een verontschuldigende kerstkrans, keek vluchtig de straat in en klopte toen drie keer aan. Bijna onmiddellijk klonk er een stem – haar cliënt stond blijkbaar vlak achter de deur.

‘Wie is daar?’ vroeg hij zacht met een hoorbaar accent van de streek rond de riviermonding.

‘Ik ben het. Olivia.’

‘Ben je alleen?’

‘Nee, ik heb lord Lucan en Shergar bij me, nou goed?’ antwoordde Olivia geërgerd.

‘Wie?’

‘Doe nou maar gewoon open, ja?’

Olivia sprak op scherpe toon, maar ze wilde niet te lang voor de deur staan en de aandacht trekken en haar directheid had het gewenste effect, want de deur ging langzaam open en boven de veiligheidsketting verscheen een jong, bozig gezicht. Ze matigde haar toon en ging verder.

‘Hoor eens, Jack, ik maak geen grapje, maar het is ijskoud buiten, dus...’

De puber ging eindelijk overstag en haalde de ketting eraf. Opgelucht liep Olivia naar binnen en trok de voordeur achter zich dicht.

‘En, ben je al een beetje gewend?’

Olivia liep door de gang de voorkamer in en kreeg meteen haar antwoord, want Jacks weekendtas lag nog op precies dezelfde plek waar hij hem de avond ervoor had neergegooid. De jongeman voelde haar irritatie, vermeed oogcontact en staarde naar een punt op de vloer, vlak voor zijn sneakers.

‘Kom op, Jack, we hebben het hierover gehad. Ik weet dat het spannend is, zo’n overgang, maar je moet wel een beetje je best doen. Ik begrijp dat dit niet bepaald het Ritz is,’ ging Olivia ver-

der, terwijl ze haar blik over de bleke groene muurverf en de koude, gebarsten schoorsteenmantel liet gaan, 'maar je kunt het hier best wat gezelliger maken. Je moet je tas uitpakken, er je eigen plek van maken, en dan kunnen we misschien wat posters kopen. Waar hou je van? Rappers? Grime? Natuur? Of misschien voetbal? Je bent fan van Arsenal, toch? Ik ga met alle plezier een paar posters kopen van de belangrijkste spelers, Ødegaard, Gabriel Jesus, als je je daardoor wat meer thuis zou voelen.'

Olivia had een hekel aan voetbal, maar ze had haar huiswerk gedaan. Haar toewijding leek echter geen effect te hebben, want de bokkige puber bleef zwijgen als het graf.

'Werk eens een beetje mee, Jack. Ik begrijp heus dat het moeilijk voor je is, maar...'

'Ik wil terug,' zei hij opeens, terwijl hij strak naar de kale vloer bleef kijken.

'Pardon?'

'Ik wil terug naar de gevangenis.'

De moed zonk Olivia in de schoenen. Dit werd nog moeilijker dan ze had voorzien.

'We hebben het hierover gehad. Je kunt niet terug...'

'Ik vond het daar fijn,' zei Jack met klem, zonder acht te slaan op haar antwoord. 'Het personeel was aardig voor me en de andere jongens waren oké, snap je?'

'De beveiligde afdeling is uitsluitend voor criminelen,' wierp Olivia kordaat tegen. 'Jij hebt je straf uitgezeten, ze vonden dat je geschikt was om te worden vrijgelaten, dus dan kun je daar niet blijven.'

'Maar ik kan het nog niet.'

'Je zult wel moeten, Jack. Je bent een vrij man. Dit is nu je leven. Geniet er nou maar van.'

Olivia was zich ervan bewust dat dit erg ongeloofwaardig klonk, gezien deze niet erg inspirerende omgeving, en ze wilde er

net een grapje over maken, maar toen drong tot haar door dat de pukkelige jongen van negentien hilde.

‘Práát dan alsjeblieft met ze,’ kermde hij zachtjes. ‘Zodat ze het begrijpen. Als ik zelf opgesloten wíl zitten, is dat toch voor iedereen het beste?’

‘Daar ga ik niet over,’ antwoordde Olivia voorzichtig. Ze schrok ervan dat hij zo plotseling zijn ontreddering toonde. ‘Regels zijn regels. De reclassering heeft je beoordeeld en bepaald dat je geschikt bent om te rehabiliteren. Ik snap dat je bang bent, ik snap dat je je verloren voelt, misschien zelfs hulpeloos, maar ik heb hier ervaring mee, met jonge mannen zoals jij. En het werkt echt.’

Jack keek met betraande ogen vol ongeloof naar haar op.

‘Echt, Jack, je hebt zo veel kansen nu. Je hebt een dak boven je hoofd, je hebt een baan, je hebt opleidingskansen, en bovendien kom ik twee keer per dag bij je langs om te checken of je het een beetje redt. Wat vind je ervan? Kunnen we dit sámen tot een succes maken?’

Jack schokschouderde en veegde zijn tranen af. Olivia vatte dat maar op als een ‘ja’, dus zette ze door.

‘Laten we je verhaal nog een keer doornemen. Gewoon om even zeker te weten dat je alle details goed op een rijtje hebt. Naam?’

‘Jack Walker,’ antwoordde hij met licht bevende stem.

‘Heel goed. Nog een tweede voornaam?’

‘Nee, dat vonden mijn ouders onzin.’

‘Uitstekend. Leeftijd?’

‘Twintig.’

‘Geboortedatum?’

‘3 april 2003.’

‘Waar kom je vandaan, Kyle?’

‘Sorry? Ik heet Jack.’

Olivia knikte goedkeurend en ging verder. Ze was blij een flauw glimlachje om de mond van de jongen te zien, die er duidelijk tevreden over was dat hij er niet in was getrapt.

‘Waar kom je vandaan, Jack?’

‘Van oorsprong uit Epping, maar ik woon nu in Tottenham Hale.’

‘Heb je verder familie die een beetje in de buurt woont?’

‘Mijn ouders wonen in Spanje, en ik heb een zus die in Birmingham woont. Getrouwd, maar geen kinderen.’

‘Kunnen jullie het goed met elkaar vinden?’

‘Gaat wel. Maar zussen zijn eigenlijk altijd stomvervelend.’

Olivia moest een glimlach onderdrukken. De door de wol geverfde jongen mocht dan recalcitrant zijn, hij kon behoorlijk goed acteren.

‘Ben je gezond?’

‘Gaat wel. Een beetje last van astma.’

‘Vroeger nog medische dingen meegemaakt? Ongelukken of operaties?’

‘Ik heb een keer mijn arm gebroken, toen ik negen was. Daar-aan moest ik geopereerd worden. Ik heb er een litteken van, kijk maar...’

Jack rolde zijn shirt omhoog, zodat er op zijn rechterarm een lang litteken te zien was. Dit letsel uit het verleden was in werkelijkheid het gevolg van een steekpartij, maar de wond was zo recht en vaag dat geen mens dat zou vermoeden.

‘Goed zo, Jack. Heel goed. Hou dat verhaal vast en het komt allemaal goed.’

Jack keek naar haar op, nog steeds wat argwanend, maar misschien hoopte hij dat ze gelijk had.

‘Ik ben verplicht om je, voor ik ga, te herinneren aan de voorwaarden van je vrijlating,’ ging de reclasseringsambtenaar vlug verder, want dit deel wilde ze graag snel achter de rug hebben.

‘Geen drank, geen drugs. Alleen bezoek hier thuis als je daar mijn toestemming voor hebt. Alleen onder toezicht toegang tot internet, absoluut geen contact met kinderen en onder geen beding terug naar Southend.’

‘Waarom zou ik naar die ellende terug willen?’ beet Jack afgemeten terug.

‘Zo mag ik het horen. Zorg nou maar dat je je aan die regels houdt, meer niet. Want als je dat niet doet, zit je voor je het weet weer achter de tralies, en deze keer niet op een jeugdafdeling. Dan wordt het een gevangenis van categorie A, met alle gevaar en narigheid die daarbij horen. Begrepen?’

Jack knikte, maar zei niets. Dat was Olivia wel gewend – haar cliënten hadden aan de ene kant een hekel aan haar, maar hadden haar aan de andere kant ook nodig –, dus ze liet het maar passeren.

‘In de koelkast liggen wat eerste levensbehoeften, maar ik kom morgen terug met een lading kant-en-klaarmaaltijden en wat lekkere dingen. Installeer je hier nu maar, ga een beetje tv-kijken en zorg dat je morgenochtend klaar bent om naar je werk te gaan. Hier heb je de gegevens van waar je moet zijn, wanneer je er moet zijn en wie je contactpersoon is.’

Ze gaf Jack een keurig getypt A4’tje.

‘Het is ongeschoold werk, maar een sterke jongen als jij zou het daar goed moeten doen, en je verdient er ook nog een keurig salaris mee. De voorman neemt vaak ex-criminelen in dienst, maar hij kent natuurlijk niet je echte verhaal. Hij denkt dat je net een straf van een half jaar hebt uitgezeten voor wat lichte drugsdelicten. Zorg dat je niets doet of zegt wat hem op andere gedachten kan brengen.’

Jack trok een bedenkelijk gezicht; hij vond het blijkbaar ingewikkeld geformuleerd.

‘Hou je nou maar gewoon aan je dekmantel,’ legde Olivia uit.

‘Een oudere “maat” heeft je overgehaald om pakjes rond te brengen, maar je bent nu blij dat je van hem af bent enzovoort...’

Jack knikte; hij snapte het weer en werd beloond met een glimlach van Olivia.

‘Jack, echt, je kunt dit. Ik weet dat je nooit een normaal leven hebt geleid, maar het is gemakkelijker dan je denkt. En het zou wel eens je redding kunnen zijn. Dus grijp deze kans alsjeblieft. Niet veel mensen krijgen een tweede kans, maar jij wel. Dus pak ’m.’

Terwijl Olivia terugliep naar haar Corsa vroeg ze zich af of haar boodschap wel was doorgekomen. Jack had geknikt, had precies gezegd wat hij moest zeggen en ze had de indruk gekregen dat hij trots was op zijn correcte weergave van zijn nieuwe identiteit en persoonlijke achtergrond, maar misschien zei hij alleen maar wat zij wilde horen. Olivia voelde dat er iets ontbrak, een gevoel van overtuiging, misschien van geloof dat hij er iets van kon maken. Misschien was hij gewoon te zeer beschadigd om opnieuw te kunnen beginnen, zoals veel van die jongens. Hij maakte in elk geval een gespannen indruk bij het vooruitzicht van een nieuw leven – en dat was op een lugubere manier ironisch als je bedacht tot wat voor verontwaardiging zijn vrijlating had geleid in de pers en op social media. Ze moesten hem nu eens zien, dacht Olivia somber, terwijl ze snel van het onopvallende huis wegliep.

Het was een zware dag geweest, maar die was blijkbaar nog niet ten einde, want een net uitgeschreven parkeerbon sierde de voorruit van haar auto. Olivia griste hem er vloekend af, stapte in de bejaarde Corsa en gooide de bon op de achterbank, waar nog een stuk of vijf andere parkeerbonnen en verkeersboetes lagen. Ze besteedde er verder geen gedachte aan en startte de motor van haar tegenstribbelende auto. Ze was al aan de late kant voor haar volgende afspraak.